

1. MAI 1979:

NED MED DEN RÅTNE KAPITALISMEN - FRAM FOR PROLETARIATETS DIKTATUR!

I sentrum for arbeiderklassen på årets 1. mai står først og fremst lønnsstoppen og hele den skjerpede kapitalistiske krise.

Med loven om lønnsstopp har borgerskapet grepet til et ytterliggående middel for å senke lønningene og rette opp den kapitalistiske lønnsomhetssvikten som ligger til grunn for krise. Dette er likevel ikke så oppsiktsvekkende. For de fleste er det heller ingen sensasjon at Det norske Arbeiderparti går i spissen for et slikt tiltak. Mer bemerkelsesverdig er det at andre partier, som sier seg å stå til "venstre" for DNA, ikke oppfordrer og organiserer til direkte kamp mot det lovdirigerte lønnsnedslaget.

SV, NKP og AKP sier riktignok at de er motstandere av lønnsstoppen, og "krever" at den skal oppheves eller ikke forlenges ut over 1. januar 1980. Men mer gjør de ikke. Dermed bøyer de seg i virkeligheten for lønnsnedslaget.

Disse partiene - sammen med "venstre"-fløyen i DNA - er i virkeligheten handlingslammet i forhold til loven om lønnsstopp. Dette henger nøye sammen med at de ikke ønsker noen direkte konfrontasjon mellom arbeiderklassen og det borgerlige statsapparatet som håndhever loven. Bare Faglig Aksjon mot Lønnsstopp - med støtte av Kommunistisk Arbeiderforbund - har pekt på den eneste vegen arbeiderklassen har å gå i denne situasjonen, nemlig å reise direkte kamp for lønnskrav på tvers av loven, ved hjelp av den ulovlige streikens metode.

"Venstre"-fløyen misliker i det hele tatt kapitalismens lovmessige krise. Ikke fordi den rammer arbeiderklassen, men fordi den for hver dag som går gjør det mer klinkende klart at kapitalismens fortsatte eksistens er uforenlig med arbeiderklassens helt elementære livsinteresser - og dette desto mer etter hvert som arbeidsløsheten bare stiger parallelt med lønnsnedslaget. Derfor forsøker de å mobilisere arbeiderne bak illusoriske forsøk på å mildne krise. De går inn for økt lønn med den fromme begrunnelse at dermed skal kapitalen skaffes etterspørsel for sine overflødige varer - mens kapitalen derimot krever senkede lønninger for å rette opp den sviktende lønnsomheten. For øvrig går deres "krisepolitikk" ut på at hjemmemarkedet skal beskyttes og den nasjonale kapitalen subsidieres, dvs. at arbeiderne skal slutte opp om sitt "eget"

borgerskap i den stadig skjerpede konkurransen på verdensmarkedet - og i neste omgang i "forsvaret av fedrelandet". I tråd med dette forsøker de å sette norske arbeidere opp mot utenlandske, i stedet for å sette arbeiderklassens internasjonale solidaritet opp mot hele verdenskapisismen.

PROLETARISK REVOLUSJON ELLER IMPERIALISTISK VERDENSKRIG

Hver dag som går bringer nå det kapitalistiske verdenssystemet nærmere et nytt sammenbrudd. Spørsmålet er ikke om sammenbruddet vil komme, men om hvor store ødeleggelser det skal koste menneskeheten. Og svaret på dette spørsmålet avhenger av i hvilken grad og hvor hurtig den eneste revolusjonære klassen som står mot borgerskapet, den moderne internasjonale arbeiderklassen, evner å erstatte kapitalismen med sosialismen før den har fått løpt linen ut.

Dette gjelder i verdensmålestokk såvel som i Norge. Bare et nasjonalt innskrenket og tilbakeleggende småborgerskap kan - og må, ut fra sine klasseinteresser - innbille seg at et Norge som fortsatt er bygd på en kapitalistisk eidsordning og økonomi, kan holde seg utenfor det imperialistiske verdenssystemet og dets ubønnhørlige konsekvenser.

DEN IMPERIALISTISKE EPOKEN: PROLETARREVOLUSJONENS EPOKE

Siden århundreskiftet har det kapitalistiske systemet, som en gang betydde et enormt framskritt for menneskeheten, vært inne i en permanent krise. Kapitalakkumulasjonen har nådd et nivå som stadig gjør det ulønnsomt å opprettholde og utvide produksjonen, og hele jordas territorium er fordelt mellom de kapitalistiske statsmakene. Det finnes ikke lenger ytterligere ledig territorium, bare en allerede ferdig oppdelt klode som stadig må nyfordelles ut fra vekslende styrkeforhold mellom de nasjonale kapitalgrupperingene og deres statsmakter. Dermed har kapitalismen nådd sitt siste, imperialistiske stadium.

Resultatet til nå er bl. a. den første og andre verdenskrig. I dag skjerpes krise og motsetningene mellom de kapitalistiske maktene på ny. Nok en gang må produksjonsutstyret raseres og kloden nyfordelles for at kapitalen skal kunne ta fatt på

en "ny runde". Den tredje imperialistiske verdenskrig er allerede i emning, bl. a. ved konfliktene i Sørøst-Asia, der de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet er i kamp gjennom sine respektive stedfortredere, Kina og Vietnam.

SOLIDARITET MED DE SOSIALISTISKE LAND

Vårt århundre er det århundre da arbeiderklassen har gjort og gjør de første framstøt mot et nytt utviklingstrinn i menneskehetens historie, sosialismen og kommunismen. At en rekke av de sosialistiske revolusjoner som hittil har funnet sted, senere har degenerert og blitt avløst av borgerlige kontrarevolusjoner, først i Sovjetunionen og nå sist i Kina, endrer ikke det minste ved dette. Allerg minst arbeiderklassen har illusjoner om at dens egen revolusjon, som er den mest omfattende og dyptgriper de i menneskenes historie, vil bli gjennomført smertefritt i ett slag og uten tilbakeslag. Allerg minst arbeiderklassen har grunn til å sette seg passivt ned og vente på at noe slikt skal skje i form av en "verdens-revolusjonær bølge". Det er nemlig først og fremst arbeiderklassen selv en slik passiv og endeløs venting vil gå ut over - i form av fortsatt utbytting, nye kriser og kriger.

Verdensrevolusjonen kommer ikke smertefritt og i ett slag. På grunn av at verdenskapitalismen består av en rekke nasjonalstater som utgjør mer eller mindre svake ledd i en kjede, vil arbeiderklassen erobre bare noen ledd av gangen, og disse erobringene vil være konfrontert med en imperialistisk omverden.

På denne bakgrunn så ikke arbeiderne i den imperialistiske verden på den første oppbygging av sosialisme i Sovjetunionen med briller som utelot de voldsomme problemer som deres sovjetiske klassefeller sto overfor. De visste derimot å sette pris på at de sovjetiske arbeiderne under ledelse av bolsjevikpar-

tiet ikke lot sjansen til å gripe makten i et svakt ledd som Russland gå fra seg, men dristig opprettet proletariats diktatur og tok fatt på den tilsynelatende helt uoverstigelige oppgaven å bygge sosialismen i ett land. Og de visste å sette pris på ikke bare de sovjetiske arbeidernes åpenbare seire, men også de taktiske manøvrene de måtte gjøre og de ofre de brakte for å befeste og utbygge Sovjetunionen som en bastion og base for den proletariske verdensrevolusjonen. I tross med dette er det en like selvsagt plikt og oppgave for arbeiderne i dagens imperialistiske verden å forholde seg solidarisk med de land som i dag utgjør den sosialistiske verden, først og fremst Albania, der arbeiderklassen fortsetter å bygge sosialismen på tross av de kinesiske revisjonistenes forræderi og på tross av den imperialistiske omverdenen.

INTERNASJONAL SOLIDARITET - KAMP MOT DET "EGNE" BORGERSKAPET

På den andre siden består den beste og fremste solidariske støtten som arbeiderne i de imperialistiske land kan yte de sosialistiske land, i å styrke og fullføre den revolusjonære kampen mot sitt "eget" borgerskap. Dette gjelder like mye for arbeidere i Norge som i alle andre imperialistiske land. I alle imperialistiske land setter dette og den stadig sterkere kapitalistiske krisa den proletariske revolusjonen og opprettelsen av arbeiderklassens eget diktatur til erstatning for borgerskapets diktatur på dagsorden. Men for å komme til dette punktet på dagsorden må arbeiderklassen i Norge som i alle andre land først frambringe og organisere sitt eget kommunistiske parti - det helt nødvendige våpnet både i kampen mot all småborgerlig og borgerlig innflytelse i arbeiderklassen selv, og for å styrte det borgerlige statsapparatet og gjennomføre den sosialistiske revolusjonen.

SETT LØNNSSTOPPEN TIL SIDE - DE ULOVLIGE STREIKENE VISER VEI!
ARBEIDERKLASSEN HAR INTET FEDRELAND - FRAM FOR DEN PROLETARISKE
INTERNASJONALISMEN!
UTEN ET KOMMUNISTISK PARTI - INGEN REVOLUSJONÆR BEVEGELSE!

Åpne 1. mai-møter i Bergen - Trondheim - Oslo

KA i Bergen

Ranhuset, Kalfarvn. 34 a.
Hovedtale v/ Kommunistisk
Arbeiderforbund. entre kr. 10-
Salg av forfr./mat.
Møt opp kl. 19.00.

KA i Trondheim

Gildevangen Hotell 2. etg.
Hovedtale v/ Kommunistisk
Arbeiderforbund
Møt fram kl. 20.00

KA i Oslo

Folkets Hus sal
Hovedtale v/ Jørgen Sandemose (KA)
Appeller, kultur.
Salg av forfr./mat.
Møt opp kl. 19.00.

Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863 Tøyen Oslo 6